

Örülj, mert szeret az Isten

Időpont: 1942. április 26. Húsvét utáni 3. vasárnap

Helyszín: Kassa – Rádió közvetített igehirdetés

Alapige: 1Ján 4,9-14

Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa.

Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.

Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.

Az Istent soha senki nem látta: Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk:

Erről ismerjük meg, hogy benne maradunk és ő mibennünk; mert a maga Lelkéből adott minékünk.

És mi láttuk és bizonyosságot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ üdvözítőjéül.

A húsvét után való harmadik vasárnap ógyházi neve Jubilate, ami azt jelenti: örüljetek. Ha semmi más nem volna ebben a névben, mint az az egyszerű tény, hogy az anyaszentegyház szükségét látja annak, hogy az öröm kérdéséről egy bizonyos vasárnap beszéljen, az is nagy dolog volna, hiszen ebben benne van annak a vádnak a tagadása, melyet az egyházzal szemben olyan sokszor hangoztatnak, hogy a keresztyénség és az anyaszentegyház nem ismeri el az örömet, mint életszükségletet. Azonban ez a vasárnap nemcsak azt mondja nekünk, hogy az egyház elismeri az örömet, mint életszükségletet, hanem fel is szólít örömmre. Parancsoló módon fejezi ki ennek a vasárnapnak a neve: Örüljetek!

Felmerül az a kérdés, lehet-e az örömet parancsolni? Egyáltalában az örvendezés kérdésében van-e szerepe az ember saját akaratának?

A legtöbb ember felfogása szerint az öröm független tényező tőlünk, amely vagy megvan rajtunk kívül előálló hatásképpen, vagy ha hiányzik az azt előidéző akció, akkor a reakció, az öröm nem kerülhet bele az életünkbe és azt nem is érezhetjük. A valóság azonban az, hogy az anyaszentegyház és Isten Igéje azt üzeni nekünk, hogy az örömet lehet akarni. Az öröm nem csupán tőlünk független adottság. Az örömet lehet akarni és az elől lehet elzárkózni. Isten Igéje beszél nekünk emberekről, akik nem hajlandók és nem akarnak vigasztalást bevenni. Valósággal kéjelegnek a szenvedés és az örömtelenség állapotában és nem hajlandók beengedni a szívükbe az öröm tényezőit, amelyek napsugarassá tennék az életük egét. Ha tehát az örömet lehet nem akarni és nem vállalni, akkor az örömet lehet akarni és vállalni is.

Ez azt jelenti számodra – ha te ma gúnynak érzed is, hogy parancsolja az egyház az örömet akkor, amikor olyan kevés örvideni valót találsz az életben – vedd tudomásul az anyaszentegyház üzenetét: ne panaszkodj addig életed örömtelensége miatt, amíg az öröm elől – amellyel el akarja Isten árasztani életedet – légmentesen elzárod magad. Ne panaszkodjék a sötétségre az, aki elzárja a világosságot maga elől. Örülj annak, hogy kinyithatod életed ablaktábláit, hogy besugározzék rajta Istennek életadó napsugara és ne panaszkodj akkor örömtelen élet fölött, ha örömtelenségét életednek amiatt kell szenvedned, mert nem vállalsz az Isten által felkínált örömeket.

Mi az öröm, amit Isten felkínál?

Isten szeretete.

Ne vonogasd a válladat, hogy mi van ezen örülni való. Vedd tudomásul azt, hogy minden öröm, ami van az életedben, legyen az akár kézzel fogható ajándék feletti öröm, vagy embereken keresztül hozzánk érkező ujjongás, minden öröm mögött ott van a szeretet. Egy szív szeretete. Az mindegy, hogy az édesanyádé, vagy apádé, a testvéredé, vagy gyermekedé, a barátodé, vagy élettársadé, a föllebbvalódé, vagy alattvalódé. Minden öröm annál nagyobb, minél több benne a szeretet. Az öröm nagyságát nem az örömet okozó tárgy értéke adja, hanem az a szeretet-melegség, a szeretetnek az a hőfoka, amely vele összeköttetésben van.

Ha ez így van, akkor hogy ne volna igaza az Igének, mikor az örömnek a vasárnapján ennek a nagyon örömtelen világnak azt köti a lelkére, hogy tárja ki örömtelen szívét az előtt a szeretet előtt, amelyet Isten szeretetének neveznek. Ne felejsd el testvérem, hogy meg van írva, hogy ez a szeretet nem abban van, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy Ő szeret minket. Tehát nemcsak az a szeretet – az is, de nem az elsősorban –, amelyet mi érzünk Isten iránt, hanem az a szeretet, amelyet Isten érez én irántam, szeretetre méltatlan, nyomorult bűnös ember iránt.

Nem olyan egyszerű ez a kérdés, mint eddig látszik. Mert erről a szeretetről azt mondja Isten Igéje, hogy annak nyilvánvalóvá kell lenni. Aminek nyilvánvalóvá kell lenni, az el van rejtve. Isten szeretete tehát elrejtőzködő szeretet.

Lehet arról beszélni, hogy a szeretet természete engedi-e azt, hogy eltitkolja önmagát, hogy a szeretet természete éppen az, hogy napvilágra jöjjön és melegítsen ott, hol hideg van, a valóság azonban az, hogy Isten a szeretetét sokszor elrejtí.

Csak három jól ismert bibliai példát hozok fel erre.

Az első a kánai menyegző. Jézus tudja, hogy fogytán van a bor. Az emberek Jézus édesanyját kérik meg arra, hogy intézze el a kényes kérdést s szóljon a fiának. Jézusban ott van a segítő készség. Mindaz, ami később történik, mutatja, hogy Jézus elhatározta, hogy segíteni fog, mégis szeretetét elrejtí. Anyja közbenjárását kemény szavakkal utasítja el. De mikor eljön az Ő órája, akkor a vedrek megtelnek borral s akkor mindenki előtt nyilvánvalóvá lesz az elrejtett szeretet.

A másik bibliai történet még tragikusabb következményeket mutat. Beteg Lázár, Jézus jó barátja. Testvérei küldenek Jézusért: Uram, akit szeretsz, beteg, jöjj, gyógyítsd meg őt. Jézus nem megy azonnal. Mire elmegy, Lázár már a föld alatt porlad. Elkésett Jézus segítő szándéka – gondolja az ember. De mikor legördítik a követ Lázár sírjáról s mikor a koporsóból halott-halványan, de mégis megindul Lázár az új élet felé, akkor mindenki megdöbbsent csodálkozással látja Jézus szeretetének nyilvánvalóvá válását. A könnycsepp, amely Jézus szeméből aláhull, a szó, mellyel parancsol Lázárnak, hogy jöjjön ki, egyszerre nyilvánvalóvá teszi, hogy nem igaz az, hogy Jézus nem szeret minket – ahogyan Mária és Márta gondolta. Nem igaz, hogy nem törődik velünk, csak elrejtette a szíve szeretetét.

A harmadik történet a kanaanita asszony története. Egyetlen leánya beteg. Minden segítséget megpróbál és megy Jézushoz könyörögni segítségért. Jézus elutasítja. De mikor az asszony kitartó könyörgésére elhangzik az utolsó mondat: Asszony nagy a te hited, menj haza, meggyógyult a te leányod, akkor egyszerre nyilvánvalóvá válik az elrejtett szeretet. Nem igaz az, hogy Jézus nem hallgatta meg az asszony imádságát. Segíteni akar rajta, csak egy ideig elrejtí a maga szeretetét. Ki kell tudni várni, míg az nyilvánvalóvá válik.

Nem könnyű ezt kívánni. Rettentő hosszú az éjszaka néha. A szenvedések éjszakája pedig még hosszabb. Olyan borzasztó a hajnalt várni egy szenvedő, betegágyon kínlódó embernek. Olyan nehéz ez, mint a levegőtlen szobában tengetni az életet. De ki kell tudni várni. Ezen az Igén keresztül ma éppen ezt üzeni Neked Isten, aki talán nehéz időket élsz át, mert a Kísértő azt mondja néked: hol van a te Istened? Miért nem könyörül rajtad? Merj a Kísértő szemébe nézni és azt mondani neki: Isten szeret engem, nem igaz, hogy nem törődik velem, csak elrejtette szeretetét. Minden örömtelenség, amelyet végig kell szenvedned, nem más, mint Isten szeretetének álarca és neked ki kell tudnod várni, míg az Atya álarcát leveszi és akkor egyszerre nyilvánvalóvá válik Isten szeretete.

Testvérem, vedd tudomásul, hogy nem azért rejti el Isten szeretetét tőled, mert kedvét leli abban, hogy megkínózzon téged, hanem azért, mert pedagógiából kénytelen elrejtteni előled a szeretetét. Minden szülő, aki bölcsen szereti gyermekét és felelősséggel neveli, tudja azt, hogy a szeretetet sokszor el kell rejtene gyermeke elől. Nem igaz és nem bölcs szeretet az, amely mindig nyilvánvalóvá válik. Ha a szeretetnek el kell rejtőznie, annak mindig az az oka, hogy úgy látjuk, hogy megárt a szeretet korlátlan megmutatása. Ha Isten elrejtí szeretetét és engedi az örömtelenség szürke esztendeit élni nekünk, annak nem az az oka, hogy Isten szeretete kevés, hanem az, hogy Isten úgy látja, hogy megárt nékem az Ő szeretetének megmutatása. Meg kell, hogy lássam: mi lenne, ha Ő egyszer szeretetével és kegyelmével nem ölelne körül. Mindenki, aki pedagógiából a szeretetét kénytelen eltitkolni, tudja, hogy ez csak addig tart, amíg a pedagógiai kényszer ezt diktálja. Amelyik pillanatban úgy látja az, aki szeret, hogy többé nincs szükség a szeretet eltitkolására, akkor egyszerre boldogan újra kiragyo a nap és nyilvánvaló a szeretet.

Ne panaszkodj tehát Istenre, mert te kényszerítet őt arra, hogy elrejtse magát. Istennek erre joga van. Két jogot is említ az Ige. Az egyik a kereszt joga. „Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa.” Az az Isten, aki a kereszten a legnagyobb áldozattal, Fiának érettünk való feláldozásával megmutatta mennyire szereti ezt a világot, annak az Istennek van joga arra, hogy egy emberi élet körülményeinek alakításában elrejtse a maga szeretetét és azt követelje, hogy az ember rendíthetetlenül bízzék abban, hogy szeret engem az Isten. – A másik jogcíme erre Istennek a szeretet parancsa. Isten azt mondta, hogy mivel Ő előbb szeretett minket, ebből következőleg nekünk is szeretnünk kell egymást. Isten, aki a kereszten a szeretet fundamentumára építette fel a világot és aki a szeretet parancsával a szeretet életelvét parancsolta rá a világra, annak joga van tőlünk elvárni, hogy nehéz éjszakában, örömtelen szürke hétköznapiokon is tudjuk hinni azt, hogy szeret az Isten. Tudjuk ezt hinni úgy, hogy örülni tudjunk ennek.

Érzed-e testvérem, hogy az anyaszentegyháznak joga van ezen a vasárnapon néked személy szerint is ezt parancsolni: Örülj, mert szeret téged az Isten.

Ámen.